

Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor)

- **Apostolul** citit ne așează înaintea viața Sf. Pavel: prigonitor, chemat în mod minunat pe drumul Damascului, respins de vechii prieteni, pustnic, propovăduitor în orașul său, apoi apostol în tot Imperiul Roman.
- Privind la el, ne dăm seama că viața creștinului are niște etape. La început, rătăcim, folosindu-ne puterile în direcții greșite, supărați și înverșunați că nu găsim pacea și fericirea. La un moment dat, Dumnezeu ne cheamă, și ne bucurăm, aflând pace și un drum clar pe care să pășim.
- Ne trezim că vechile preocupări trebuie abandonate sau modificate, și prietenii de odinioară nu se mai susțin, se răcesc, ba chiar se transformă în dușmăanii, deoarece ei nu înțeleg schimbarea noastră și o privesc ca pe o trădare.
- Avem nevoie de o perioadă de retragere în sine, de liniștire, în care să ne regândim ideile și să ne reaşezăm activitățile după noile principii. Urmează un timp de întărire, de obișnuire, de consolidare, în care rodim pentru noi și cei din jur, dar limitat, căci suntem la început.
- Cei care perseverează pe această cale, fără să se întoarcă la păcate, să șovăie, sau să se limiteze aici, ajung și la o pregustare a împărăției cerurilor din această viață, se umplu de har negrăit, și sunt de folos multora din jur, cât măsoară Dumnezeu fiecăruia.
- După cum arată Sf. Pavel, oricât de sus ai ajunge în primirea și lucrarea harului, nu ești scutit de suferințe și greutăți, chiar dacă ele nu mai au scopul de a vindeca și alunga păcatul, ci de a purta greutățile altora și de a arăta prin slăbiciunile sfântului, că puterea ce lucrează în el vine de la Dumnezeu. Abia atunci suferințele aduc bucurie sfântului, căci odată cu ele știe că primește mai mult har și deja trăiește mai apăsător și mai profund viața de dincolo.
- **Sf. Evanghelie** ne arată adevărata iubire, care izvorăște de la Dumnezeu.
- Ea începe cu iubirea firească, întâlnită pe întregul glob pământesc: să ne comportăm cum am vrea să se comporte alții cu noi și să nu facem altora ce nu ne-al plăcea să ni se facă nouă. Să ne iubim rudele și prietenii, să-i ajutăm, să-i mângâiem, să colaborăm. Să ne aducem contribuția la bunul mers al vecinătății, al comunității, al țării, al lumii.
- Treapta a doua este iubirea suprafirească, duhovnicească sau dumnezeiască. Ea include iubirea lui Dumnezeu pentru noi și pentru lume, care modifică felul în care iubim noi. Are și ea două nivele.
- Primul spune să răspundem și noi cu iubire lui Dumnezeu, din tot sufletul și cu toată puterea, să-l mulțumim, să-l slujim, să-l ascultăm, să-l fim recunoscători, să-l primim muștrările și să ne pregătim pentru o relație veșnică cu El, care depășește granițele morții. În calitate de creștini, arătăm deosebită milă față de alți creștini și atașament față de locurile și lucrurile sfinte.
- Tot aici luăm aminte că Dumnezeu are un plan cu credincioșii Săi, și anume ei arată cum se primește și se lucrează iubirea Lui față de lume, sfințind numele Său și evitând să-L facă de rușine și de hulă prin păcate și comportamente care vădesc ură sau iubire trupească și egoistă de sine.
- Nu mai privim doar la comportamentul nostru exterior, nu mai iubim doar instinctiv și punându-ne frâu doar de ochii lumii și de frica statului, ci iubim după legile dumnezeiești. Cine citește catisma a 17-a din Psaltire înțelege ce înseamnă să iubești

pe Dumnezeu, îndreptările Sale, și să-ți modelezi comportamentul după ele. Mai mult nu se poate spune în cuvinte, iubirea se practică, se educă, se vindecă și se primește îndrumare de la duhovnic.

- Al doilea nivel, cel mai înalt al iubirii, de care am auzit și în Sf. Evanghelie, este cel al iubirii jertfelnice, de care ne-a dat pildă Fiul lui Dumnezeu întrupat și toți sfinții, din neam în neam, până astăzi. Dacă deja de la primul nivel am simțit că a iubi dumnezeiește presupune osteneală, nevoință, la culmea aceasta ajungem numai dacă am respectat treapta 1 și nivelul 1 de la a doua, altfel ni se va părea absurd, imposibil, de poveste.
- Iubirea care presupune jertfă aparține celor care se luptă cu patimile, cu plăcerile, cu nervii, cu comoditatea, cu nepăsarea, celor smeriți și experimentați în primirea durerilor fără de voie, celor care au înțeles practic cât de mult și cum îi iubește Dumnezeu.
- Mântuitorul nu a spus evreilor de acum 2000 de ani ceea ce noi am văzut în viețile sfinților, ci le-a arătat unde sunt ușile prin care pot trece de la iubirea lor la cea dumnezeiască, iubire care le stă în putere doar dacă luptă cu mintea, cu simțirile, cu trupul.
- Dumnezeu ne dă prilej să iubim pe vrăjmași când aceștia ne fac un rău. Atunci este momentul să ne trezim, să refuzăm să răspundem la rău cu rău, să ne gândim că și ei sunt creația și chipul lui Dumnezeu, cu care El are o rânduială ca și cu noi, să ne uităm că și noi suntem păcătoși, că facem rău deși nu vrem, să ne rugăm pentru ei, să iertăm, să uităm, să fim pregătiți să le facem bine, căci răul se învinge cu bine, nu cu un rău mai mare. Atâta doar: să nu cultivăm și să finanțăm păcate clare prin binefacerea noastră; când avem îndoieli, facem mai puțin, sau altfel (ex.: dăm o pâine în loc de 1 leu), mai adăugăm în taină și rugăciune caldă și smerită.
- Împrumutul și milostenia sunt alt prilej. Când ni se cere împrumut de un cunoscut, să

dăm cât putem să nu mai vedem înapoi, fără să insistăm să ni se returneze banii sau obiectul, fără să ne supărăm. Cine dă mai mult, sau se pune garant, și se vede îngreunat, să știe că-și plătește propria nechibzuință, să nu dea vina pe păcătos.

- Milostenia înseamnă să plinești tu lipsa altuia, în numele Domnului. Limitele milei noastre țin de cât de largă ne e inima la momentul respectiv și dacă sunt semne clare că iubirea noastră ar ajuta și ar menține un păcat.
- Să ne căim și să cerem de la Dumnezeu mai multă iubire și largime de inimă, atunci când simțim durere într-o situație în care ne măsurăm ajutorul mai puțin după nevoia aproapelui, cât după planurile noastre cu ce avem de la Domnul. Să insistăm cu milostenia ca să o ajutăm să dispară, să nu o mai simțim.
- Să dăm și când nu știm ce se întâmplă cu ajutorul nostru, chiar dacă mai puțin. Să nu judecăm, dar să nu cumva să finanțăm și să menținem păcate și stări de păcat.
- Să plinim ce nu putem da material cu rugăciunea noastră și a Bisericii, convinși că ajutăm cu adevărat.
- Așa cum Dumnezeu e bun cu cei nemulțumitori și răi, așa și noi, pentru iubirea și iertarea și binecuvântarea pe care le așteptăm de la El.
- **La 1 octombrie sărbătorim Acoperământul Maicii Domnului**, amintindu-ne de ajutorul și purtarea de grijă a Preacuratei noastre Maici, sub care scăpăm de patimi și ispite, de boli și nevoi, crescând ca niște pui sub aripile maicii lor.
- Pe **6 și 7 octombrie** mărturisim credința și adevărul creștinesc, protejându-ne copiii de ideologiile vătămătoare ale modernității, **voțând DA la Referendum**. Să împărțim la prieteni, cunoscuți și vecini materialele de la biserică și să-i îndemnăm să meargă să voteze după conștiința lor.
- Pentru **candelabru** avem strânși 5221 lei.